

Iubitul meu plecat

Adina Speranta

Mai știi cum altădată în noapte ascultam
Celesta simfonie iar luna strălucea?
Și de pe buze mierea din șoapte culegeam?
Duiosă fericirea în focul inimii cocea.

Dar ai plecat ,iubite , și lumea-ai împărțit
În lacrimi și durere, în existență-amară,
Ai luat cu tine dorul și tot ce am iubit
Ascunse în privirea ce trist mă-nconjoară.

Te-am căutat în ramul neînflorit în mai
Am plâns cu liliacul bătut de gânduri rele,
Am tresărit în noapte crezând că mă chemai
Și am luptat cu gânduri sfâșietor de grele.

Atât amar am dus,pe rând,în saci la moară
Trecând pe drumul greu pavat doar cu iluzii
Iar zâmbetul ce te-ncânta a învățat să piară
Strivit de valul trist creat de noi confuzii.

Ai revenit în satul pustiu fără de tine
Iar primăvara-n lacrimi de flori s-a bucurat
Și visurile-mi albe pe ramuri sunt ciorchine
Ce-așteaptă să-l culeagă iubitul meu plecat.

Tăcută-am stat deoparte privindu-te cum treci
Și-n urma ta și cerul și norii tot revarsă
Parfum de trandafiri peste neliniști reci
Ce lumea o inundă cand te-ai intors acasă.

Te-aștept sub ploaia albă de liliac în floare
Să scuturăm copacul cu versurile coapte
Să desenăm iubirea în curcubeu sub soare
Drept punte între stele si nesfârșite șoapte.